

FESTIVALOVÝ 6/ ZPRAVODAJ 3. května 2006

ČASOPIS STUDENTŮ FF UP OLOMOUČ

ST 3. 5. 2006

PROGRAM

14.00 K / divadelní sál
Zuzana Kozánková / SK
COCOON INVISIBLE

14.45 K / filmový sál
ANGELUS
/ rež. Lech Majewski
/ Polsko, 2000

16.45 K / filmový sál
TI DRUZÍ
/ rež. Alejandro Amenábar
/ Španělsko, Francie,
USA, 2001

18.30 K / divadelní sál
KOŠIČAN 3
Divadlo Vosto5

20.30 Tereziánská zbrojnice
/ stan Tadeusz Słobodzianek
PROROK ILJA
Teatro Tatro Nitra /
SK & PL / vstupné

21.30 K / parkán
projekce
experimentálních filmů II.

23.00 K / nádvoří
FAST FOOD ORCHESTRA
/ koncert

Sedmý den festivalu. Už týden umělci a diváci tvoří a prožívají jedinečnou atmosféru slavnosti. Laťky jsou nastaveny, stereotyp nehrozí. A to ani dnes. Podruhé se budou naše setkávání odehrávat na půdě Konviktu. A že je tento prostor členitý, dnešní program mu jistě padne jako ulitý. Náš, doufejme již krásný a slunečný, festivalový den zahájí představení Cocoon Invisible Zuzany Kozánkové ze Slovenska. Tento „one woman“ projekt slibuje nevšední zážitek obzvláště milovníkům tanečního divadla. Publiku toužícímu po svěžím autorském humoru jistě padne do noty inscenace Košičan 3 souboru „Vosto5“. A pro ty, kdo včera zaspali anebo už nezískali vstupenky na perličku perliček, je přichystána večerní repríza Proroka Ilji z dílny Teatro Tatra. O tom, že zároveň bude Konviktem vířit směsice klasických i experimentálních filmových projekcí, se doufám není třeba pravému festivalovému divákovi zmiňovat. Jen pro pořádek proto dodám, že pozitivní nálada po plně prožitém dni nemůže než vyvrcholit tancem na koncertě pražské SKÁkové skupiny Fast-food Orchestra. Těžko si představit ideálnější kompozici dne. Proto se za redakci spolu s přáním krásných, nejen divadelních zážitků loučím a přeji si jen jedno jediné: Slunce nejen v duši, ale i na obloze. Krásný den.

Pírko

pořadatel festivalu

MORAVSKÉ
DIVADLO
OLOMOUC

X. DIVADELNÍ FLORA 2006
O L O M O U Č 27. 4. – 5. 5.

www.divadelniflora.cz

generální partner festivalu

Olomoucký kraj

Obraz - pohyb - rytmus

Včera měli diváci možnost zhlédnout první letošní představení v prostorách Konviktu. V pořadí již třetí projekt choreografky a výtvarnice Nory Nohejlové-Sopkové *Break my heart, please!* dokonale vystihuje poetiku Open programu. Spojení divadla, hudby a video-projekce nejvíce nalákalo diváky z řad studentů, kteří již pravidleně patří mezi nejčastější návštěvníky druhé části Divadelní Flory. Hned na začátku se nám vykresluje stěžejní motiv hry: vztah mezi mužem a ženou. Ze tmy za zvuků dráždivé hudby se vynořují dvě polonahá těla. Muž a žena, kteří mezi sebou svádí boj. Jsme svědky střetu dvou světů, jež provází lidstvo už od samých počátků

jeho existence.

Nora Nohejlová-Sopková spolu se dvěma tanečnicemi Janou Černou a Petrem Vaňkem nám pomocí hry těl dávají možnost nahlédnout na pozadí milostného trojúhelníku. Nemáme však jasno v tom, kdo je lovec a kdo kořist, kdo je vítěz a kdo poražený.

Herci v divácích svými pomalými soustředěnými pohyby spolu s fyzicky náročnými pohybovými, místy tanečními sekvencemi vyvolávají důvěrně známé pocity. Jejich nápadité pohybové formace jsou v neustálém propojení s projekcí, místy připomínající kaleidoskopické obrazce, které utváří celkovou atmosféru scény.

Jednotlivé scénické obrazy plynule přecházejí do projekcí (animace Jan Zajíček, kamera Matěj Cibulka)

odrážejících vnitřní stavy postav, které spolu s výraznou hudbou seskupení Ikona a light designem Jana Dornera vtiskli představení nezaměnitelnou audiovizuální podobu. V první části se tvůrcům daří úspěšně udržet všechny složky v celkové harmonii, zatímco ve druhé začíná audiovizuální stránka převládat nad pohybovými a tanečními sekvencemi. Hra se postupně začíná podobat zbesilému tempu videoklipů.

Přesto se však hercům podařilo udržet celistvost představení až do konce, a tak ten, kdo po dlouhé době nepodlehli svodům slunenčích paprsků, rozhodně neměl čeho litovat. Byl svědkem představení hodného motta festivalu.

-mfn-

BYLA JSEM TAKOVÁ „LEPŠÍ ŠTUKATÉRKA“...

rozhovor s Norou Nohejlovou-Sopkovou nejen o *Break my heart, please!*

Mohla bys představit olomouckým divákům Theatre XXL? Kdy toto seskupení vzniklo, kolik má členů a zařadit ho do celkového kontextu české taneční scény.

Fungujeme asi dva roky. Tato inscenace je náš druhý větší projekt. Dohromady jsme se dali díky Petru Vaňkovi z katedry alternativního a loutkového herectví. Jana Černá je jeho spolužačka z DAMU. Na pražské alternativní scéně se v podstatě všichni znají, takže mne jednoho dne oslovili spolu s Kubou Doubravou. Tuto inscenaci jsem si vzala pod své křídlo, protože jsme to chtěli udělat víc pohybově.

Proč označení Theatre XXL?

To proto, že se snažíme mít širší žánrový záběr. Zkoušíme různé projekty, přes textové, pohybové, a klidně i činoherní.

Tento projekt využívá animace a videoprojekce. Šlo o jednorázovou záležitost, nebo se chystáte v podobném stylu pokračovat dál?

Toužila jsem si to dlouho vyzkoušet. Měli jsme velké štěstí na Honzu Zajíčka, který je výborný animátor. Předem byl daný přesný scénář. Nemohu říct, zda mne to chytlo natolik, že bych to chtěla rozvíjet dál nebo v tom nějak pokračovat. Vlastně ani nevím, zda

bude další projekt pohybový...

Jak vypadá život tanečnického umělce v Česku? Živíš se divadlem?

Divadlem se vůbec neživím. Je to spíš krásné hobby. Loňský rok jsem trávila tím, že jsem byla taková „lepší štukatérka“. Naštěstí mám v poslední době zakázky na divadelní kostýmy a šperky. Dělal jsem např. šperky na výstavu pro Pražský hrad a na přehlídku pro paní Fejkovou. Stále hledám své pole působnosti, kde se můžu uživit. Musím poděkovat i svým rodičům, bez nichž bych divadlo vůbec dělat nemohla.

Čeho se tedy nejvíc obáváš?

Mám strach, jak alternativní scéna (ať už taneční či divadelní) bude v budoucnu fungovat dál. Vidím čím dál tím víc, že spousta mých spolužáků, kteří měli velké kvality, odpadávají jednoduše z toho důvodu, že se

nemají jak uživit. Já tomu rozumím. Člověk potřebuje cítit nějakou podporu, aby věděl, že to, co dělá, má nějaký smysl. Po pravdě řečeno, už mi trochu dochází síly do toho neustále investovat svou energii a rvát se o to, dělat toto umění.

Prozradíš nám, co bylo inspirací pro Break my heart, please!?

Vycházeli jsme z toho, co nás obklopuje, co máme rádi a čemu se smějeme. Poznávali jsme se díky improvizacím. V tom představení je i trochu ironie. Např. Janička je velká milovnice hip hopu.

Myslím, že v této inscenaci je i něco osobního...

Je. Všechny ty dotáčky lehce dokreslují naše osoby a vnitřní světy (např. znučený chlapík v baru). Vybrala jsem to tak, aby nám to typově sedělo. U mě je projekce nejvíce osobní. Dá

se říct, že je symbolická, co se týká cesty manželství a odchodu z něj.

Byli jste už s touto inscenací na nějakém festivalu? Vnímáš rozdílně pražské a mimopražské publikum?

Je to poprvé, co jsme s tím vyjeli. Co se týká diváků, je to velký rozdíl. Pražské publikum je intelektuálně zatíženější. Zdá se mi takové víc znučené. Dnes lidi reagovali daleko vřeleji.

Alena Brožová,
Michaela Stránská

Solaris Polaris?

Začíná to jako film. Scéna před titulky. Ledovou krajinou táhnou za dramatické hudby dva umrzající polárníci. Přejdou pomalu přes celou šíři jeviště. Jejich úmorná chůze kontrastuje s muzikou jako z hororu. Místo vraždy však přijde gag s vlajkou, do které jeden z performerů zaboří zmrzlý nos, aby se vysmrkal. A publikum začíná tušit - parodie na horor? Ano, to by bylo blízké Benešovi-McGadiemu, jednomu ze dvou herců a členovi tvůrčího týmu inscenace, vzpomene si divák na někdejší produkci jeho Adriaticku, představení Dr. Shreck Klinik - Das Bluting Kabinett. Jenže vtipu ani hororové hudby už tentokrát není tolik...

Inszenaci tvoří jakási mozaika pomalých mlčenlivých obrazů. V některých sledujeme přímo dva polárníky a jejich pokornou, stále více tuhnoucí snahu přežít (lov zvířete, nenápadné oddalování ker), v jiných scény z jejich minulosti, vzpomínky, sny (hlas německy mluvící ženy při milování, odjezd na expedici) nebo svět říše ledu (dovádění lachtanů působící až jako parodie baletu, život tučňáků, ptáků...). Vše ztvárňují dva performeři – zmíněný McGadie

a Vojta Švejda – našlapující po ledovém poli hereckého minimalismu. Jejich tváře jsou prakticky stále bez výrazu, využívají pouze prostředků těla, i jich však střídme a v pomalejším tempu, než se člověk obvykle hýbe. To působí odlidštěně, jako z jiného světa. Z čehož někdy pramení vtip (přimrzlá puška na rtu polárníka, badatelé ohřívající se během několika vteřin trvajícího polárního dne), jindy atmosféra (letící ptáci v rudém slunci).

Všechny různé srozumitelné obrazy sleduje divák na prázdné scéně s několika rekvizitami (improvizované sáně, puška, dýmka...) Herci jsou oblečení do kostýmů nenápadných barev; místo svrchníku frak, tak typický pro tučňáka, zároveň evokující časy minulé a vlastně i směšnotragické postavy - klauuny. Oba mají nabílené obličeje a při vzácně rychlejšímu pohybu kolem sebe víří pudr. Nenápadná scénografie dovolí soustředit pozornost na protagonisty pracující s utlumenými principy pantomimy (chůze, která vypadá, jako když člověk stojí na místě a pohybuje se okolí, chůze „našikmo“...) a se zvuky, přes které dokreslují zpodobovanou, pohybem jen načrtnutá, zvířata za polárním kruhem.

Vydatně jim pomáhají také re-

produkováné ruchy (oheň, vítr...) a hudba (včetně jedné tklivé písně s textem). Důraz je kladen na svícení. To se velmi povedlo v závěrečné scéně, kde reflektor září přes šperk ze sklíček, což vytváří efekt blízce připomínající atmosféru podvodního světa s paprsky polámanými o hladinu moře. A rybky z dlaní, přesné a vytvořené tím nejjednodušším způsobem (jen na něj přijít), odplouvají pryč z polární říše, pryč z této inscenace, pryč z Polarisu... kamsi k Lemo- vě a Tarkovskému Solarisu... Nebo v něm byli celou dobu?

Několik rovin (minulost, současnost, sny), podivná nepozemská zpomalená atmosféra, důraz na svět odlišný našemu, leč svébytně inteligentní... Koneckonců i název inscenace by k němu odkazoval. Že by McGadie přeci jen opět kouzlil o své lásce k dalšímu filmovému žánru a zároveň ho parodoval? Pokud ano, bylo by snad dobré na to diváka připravit předem či to alespoň ujasnit v úvodu představení. Pochopení (pokud se vůbec dostaví) až před koncem produkce ho připraví o srozumitelnější zážitek... A přepůsobivá sněhová stěna před klanícími se herci už to nezachrání...

Hana Hejduková

„Mužská pýcha, romantika...“

Rozhovor s Vojtou Švejdou a Janem Benešem-McGadiem po představení Polaris.

Proč jste se začali zajímat zrovna o téma polární výpravy? Co Vás na tom inspirovalo?

Vojta Švejda: Inspirovaly nás dvě knížky, první je Polární vášeň Farleyho Mowata a druhá je od polárníka Wetzla, což byl vlastně Čechoslovák. Zaujalo nás celé téma první polární výpravy, kdy ještě měli špatné mapy a jen nějaké základní vybavení. Nevěděli, co je čeká. S úplně nevyhovujícím vybavením a nedostatečnými zkušenostmi objevovali tyto končiny jenom díky své vášni, protože to chtěli...

Jan Beneš: Mužská pýcha, romantika...

V představení využíváte principy filmové montáže. Proč jste zvolili právě tuto metodu?

V.Š.: Naším hlavním záměrem bylo

vyprávět příběh obrazy a filmový střih se k tomu přímo nabízel. Dva polárníci ztroskotají na kře a pozorují život kolem sebe. Zároveň sami procházejí změnou. Nejdříve se mění jejich okolí a následně i jejich psychika.

J.B.: Taky je tam stav bezčasí, jelikož za polárním kruhem je půl roku světlo a pak zase půl roku tma. Člověk tam ztratí pojem o čase. Pak už je to jen o tom vztahu a o přežití. Čas se prodlužuje a zkracuje a k tomu se zapojují halucinace. Proto jsme zvolili tento způsob, který nám to umožnil.

V.Š.: Vlastně se tam ani nic neděje. Člověk v tom mrazu v podstatě nemůže nic dělat. Je to neustále v mrazu, statické, ale pohyblivé uvnitř.

Již nějakou dobu spolupracujete s divadlem Alfred ve dvoře, účastníte se projektu Nová síť a představili jste se také na festivalu Malá inventura. Jak vznikala Vaše spolupráce?

J.B.: Polaris vznikl v rámci projektu Domácí úkoly z pilnosti, který po-

řádáme jednou za měsíc, což je taková hitparáda pohybového divadla. Oslovujeme umělce, kteří by si chtěli nazkoušet nějaké krátké představení a poté s ním vystoupit před lidmi. Diváci pak sami rozhodují, které představení postoupí dále. Pokud se někomu podaří postoupit třikrát, získá molitanovou trofej. Tak vlastně postupně vznikala i Polaris. Začali jsme s deseti minutami, pak jsme zjistili, že je to dostatečně nosné téma, které zároveň zaujalo diváky, tak jsme to rozvinuli do současné podoby.

V.Š.: Taky nás zajímalo, jak na malém tmavém jevišti ukázat Antarktidu, jak to bude působit na diváka, co si k tomu sám přimyslí.

Připravujete něco nového?

J.B.: Zatím nás zaměstnává Polaris, takže se o něj musíme chvíli starat. Byla by škoda jít hned na další představení. Chceme o něj ještě chvíli pečovat.

*Děkujeme za rozhovor.
Michal Blažíček a Pavla Štorková*

Poslední soud uprostřed manéže marasmu života

Divadlo Continuo i Teatr Novogo Fronta své produkce v šapitó již odehráli a to z nádvoří Tereziánské zbrojnice pro letošek zmizelo spolu s nimi. Na stejném místě se však v zápětí začal stavět stan nový. Do Olomouce dorazilo nitranské Teatro Tatro spolu se svými kolegy ze Slovenska a Polska. Jejich včerejší večerní představení Prorok Ilja vypráví o nepodařeném ukřižování a bláznivé cestě do nebe.

Příběh vyrůstá z poklidného, ba až znuděného dne na východě Polska. Skupinu vesničanů z jejich letargie před začátkem žní vyruší až příjezd lucifera na motocyklu. Ani zkušený židovský obchodník Rotchild (Lukasz Kos) nedokáže tyto lidi bezpečně zařadit. Pokouší se jim postupně prodat obrazy carevny, Stalina, Marxe, panny Marie, ale oni mají zájem jen o jedinou podobiznu – místního proroka Ilji. Svatého muže, jenž prý dokáže zázraky. Vydají se o jeho svatosti přesvědčit na vlastní oči.

Prorok Ilja není prototypem svatého, jak bychom si jej asi představovali, ale kdo kdy nějakého na vlastní oči viděl... V podání Lukáše Latínáka vypadá spíše jako uhrančivý playboy. Se svými „věrnými“ pomáhá potřebným. Místo svěcené vody k uzdravování slepých používá vlastní sliny. Pro radu nenahlíží do Bible, je si jist vlastní mocí. Ovšem jen do okamžiku, než se jej ona zprvu netečná skupina rozhodne ukřižovat.

Možná jsou sprostí a nevdají jim rouhat se před křížem, ale ve svém nápadu nie sú sprostý. Rozhodnou se rekonstruovat novozákonní příběh a uvěří myšlence ve vlastní slávu a spasení celého světa, pokud druhého Ježíše rovněž ukřižují. Role jsou rozdány a není důstojné cesty zpět. Naprosto propadnou bizarnímu plánu. Pokud se objeví nějaké pochybnosti, rychle je zažene pálenka nebo fanatická oddanost spoluúčastníků.

Putování a nápad oddaných působí velmi komicky. Na pozadí humorných promluv a legračních výjevů si však více a více uvědomujeme krutost cíle jejich cesty. Zaslepená surovost a touha po mučení rezonuje například v ukři-

žování naoko nebo krutém vtipu s obchodníkem Rotchildem. Prorok neprorok Ilja se marně brání připravenému osudu. Před jeho stoupenci jej zachrání až zprvu bláznivá dívka (Magdalena Boczarska), která však je na konci jediná schopná nezaslepená vírou uvidět pravdu. Iljovo ukřižování se nekoná a v závěrečném výjevu posledního soudu se nade všemi smiluje. Jediným, kdo neprojde kýčovitou bránou nebe, je sedlácký představitel Jidáše (Martin Nahálka). Dostojí své roli a oběsí se. Prostřený stůl odpuštění zkrápí očistný déšť... Nebo jsou to slzy Boží?

Působivost tragikomického příběhu je potvrzena realističností herectví i scény (František Lipták). Diváci dokola obklopují jeviště-arénu života. Vzduch je prosycen vůní mulčovací kůry, jež pokrývá celou hrací plochu. Nahrazuje tvárnou hlínu, stává se sama akterem. Skryjí se v ní sliny, voda, moč i střepy. Dokonale iluzivní jsou i otrhané kostýmy (Katarína Hollá), pro abstrakci není místa. Jevišťe brázdí ne vždy spolehlivý motocykl, na špičky diváckých bot se snáší déšť. Prostor cirkusové manéže diváky upozorňuje na rozměr hry, situace čpí absurditou. Co se před námi odehrává však není rej masek. Postupně hlouběji pronikáme do smýšlení postav a iluze předváděného se obrací proti nám. Kde je hranice

hry a skutečnosti?

Sdružení slovenských a polských herců pod režijním vedením Ondřeje Spišáka (sympaticky se obsadivšího do role fackovaného) interpretuje Slobodziankův text surově realisticky. Jednotlivé postavy jsou určeny poměrně jednoduchými charakteristikami, potvrzenými opakujícími se soulovími. Jejich vývoj neprobíhá ani tak individuálně, jako v mase kolektivu. Všichni protagonisté, neboť zde opravdu nebylo malých rolí, přesně a bezprostředně vystihli své polohy a ani na chvíli nenechali diváka spočinout. Zvláště druhá polovina je nabitá akcí.

Přesnou, ovšem ne strojenou, mechaniku představení doplňovala živá hudba (Peter Groll) a nepřenositelný podíl na atmosféře mělo i zmíněné prostředí cirkusového stanu.

Bohužel poněkud plytce působí závěrečná tragédie Jidáše. Scéna se odehraje příliš rychle, aby ji divák mohl vstřebat v celé její nesmyslnosti. Komično přebíjí katastrofu.

Pokud jste včerejší představení nestihli, máte jedinečnou šanci zajít si na něj ještě dnes večer. Příležitost prožít skutečně neskutečný příběh samozvaného proroka, jenž se měl stát prostředkem k záchraně zkaženého světa.

Zuzana Mildeová

Tajuplný Cocoon Invisible Zuzany Kozánkové

3.5.2006 14:00

Konvikt – divadelní sál

Přestože každá žena ztělesňuje ženský princip, skutečná žena je stále vzácnější. V každé z nich dřímá množství archetypálních symbolů, kterými podvědomě komunikuje a uvědomuje si tak ženu, která v ní spí. Návrat k tomuto prvopočátku je dlouhý a bolestivý, někdy nedosažitelný... Cocoon Invisible je příběhem ženy, která touží žít jinak, než jí diktují společenské normy.

Představuje velmi zvláštní bytost žijící ve vlastním světě, ze kterého se snaží bez přetvářky proniknout ven mezi ostatní. Netouží po izolaci, ale po komunikaci.

Choreografka a tanečnice Zuzana Kozánková absolvovala Taneční konzervatoř a Katedru taneční tvorby na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Jako tanečnice spolupracovala například se Zuzanou Hájkovou, Billem Youngem, Allyson Greenovou nebo Frey Faustem. Od roku 1995 se věnuje vlastní choreografické tvorbě a pedagogické činnosti -

působí nejen na Slovensku, ale také v České republice (HAMU), Moldavsku, Polsku (Poznan Dance Theatre), Thajsku (Dance Centre - School of Performing Arts) nebo v Rakousku (prestižní taneční škola Salzburg Experimental Academy of Dance).

Zuzana a Milan Kozánkovi společně založili společnost Artyci, v jejíž produkci vytvořili několik kratších i celovečerních představení za účasti domácích i zahraničních umělců (např. Cocoon Invisible, Omša).

Nada Satková

ANGELUS

/ film / režie: Lech Majewski
/ Polsko, 2000

Ve 30. – 50. letech dvacátého století působila v městečku Janově u Katowic okultistická komuna, jež se proslavila nejen svým zájmem o nadpřirozené

jevy, ale i naivistickými malbami svých členů. Zakladatel tohoto spolku Teofil Ocieпка předpověděl před svou smrtí konec světa, kterému může zabránit pouze „čistý mladík“ Angelus. Prostřednictvím chlapcových vzpomínek, v nichž se mísí skutečnost se sny, je přiblížena nejen komuna prostých

horníků, ale i novodobé dějiny Polska. Díky malebným, takřka surrealistickým záběrům, které jsou inspirovány skutečnými díly janovských umělců, vznikl film plný výtvarné krásy, humoru a zvláštní poetiky.

-mst-

TI DRUZÍ

/ film / režie: Alejandro Amenábar
/ Španělsko, Francie, USA, 2001

Snímek Ti druzí se odehrává krátce po druhé světové válce v honosně působícím aristokratickém sídle na anglickém venkově. V domě již dlouho žije sama mladá paní Grace

a její dvě děti. Grace přivítá nabídku staršího muže, komorné a služky, aby jí v péči o dům vypomohli. V postupně naznačovaných a tušených detailech se odvíjí klaustrofobie a panická hrůza – děti vidí lidem podobné duchy, dům je prodchnut podivnými zvuky a atmosférou strachu.

Režisér snímku Alejandro Almodóvar se soustředí na postupné

vykreslování psychického rozkladu Grace až k nepřičetnosti. Ti druzí ve své formální čistotě odkazují k podobnému tématu klaustrofobie mladé ženy v Hitchcockově snímku Rebecca. Svíravost a komorní prostředí bez možnosti úniku zase evokuje Kubrickův mistrovský film The Shining.

-mst-

KOŠIČAN 3

Hlavními postavami Divadla Vosto5 jsou pánové Petar Prokop, Ondar Cihlář a Tomáš Jeřábek, které můžete znát z pořadu hudební stanice Óčko Baráž nebo Baráž speciál. V začátcích to bylo divadelní

uskupení několika gymnaziálních studentů, dnes už jsou to většinou absolventi pražské DAMU. U diváků budují především svými autorskými, dramaturgicky neotřelými texty a přístupem k nim. Typická je jejich schopnost skloubit předem nazkoušenou inscenaci

s otevřenou jevištní formou, která jim umožňuje v určitých momentech rozehrávat dané situace okamžitou improvizací. Ta často reaguje přímo na diváky, momentální situaci aktérů a publika či společensko-politické události. Divadlo Vosto5 přináší především velké osvě-

PROGRAM

žení pro publikum. Důkazem je hned dvojí ocenění jejich Divadelního Standartu: Hlavní cena poroty festivalu Jiráskův Hronov a ocenění Projekt roku udělená festivalem ...next wave/příští vlna 2004. V roce 2005 se Divadlo Vosto5 umístilo na neoficiálním druhém místě v anketě o Cenu Divadelních novin v kategorii alternativní divadlo.

Představení Košičan 3 je inspirováno cestováním. Je to cestování životem, setkávání osamělých srdcí, která snad právě v nočním pořadu Radia Jiskra doputují ke svému cíli a dostanou se až do mýty opředených Košic. Co všechno se Vám může cestou stát a nejste-li náhodou také spolucestujícími, to odhalí moderátoři večera Pavel Pláteník a Karel

Krautgartner jako host. Ondra Cihlář, který v této hře hraje jednu ze dvou hlavních rolí, řekl, že je to zároveň „největší milostný příběh všech dob, který je možné zhlédnout na českých divadelních prknech“. Petar Prokop, který ztvárnil druhou hlavní roli, k tomu dodává, že „je to zároveň i noční rozhlasový pořad pro neúspěšné, osamělé a opuštěné posluchače“. Představení Košičan 3 lze prostě doporučit těm, kdo milují dojemné zážitky s krajinou, jízdu vlakem. Lze jej doporučit těm, které vzrušuje pohled na tabule s odjezdy vlaků do blízkých i dalekých míst, a těm, kteří zažili melancholickou romantiku poslouchání rádia po půlnoci.

Eva Votrubová

PROJEKCE EXPERIMENTÁLNÍCH FILMŮ II.**25 Short Performances About Globalisation**

/ Vjačeslav Mizin, Alexandr Šaburov / 2003 / 9'

Sex Art / Vjačeslav Mizin, Alexandr Šaburov / 2003 / 3'

Sex Art 2 / Vjačeslav Mizin, Alexandr Šaburov / 2003 / 6'

Sex Art 3 / Vjačeslav Mizin, Alexandr Šaburov / 2004 / 4'

Adebar / Peter Kubelka / 1957 / 1'

Schwechatter / Peter Kubelka / 1957 / 2'

Mongoloid / Bruce Conner / 1978 / 4'

A Movie / Bruce Conner / 1957 / 12'

Report / Bruce Conner / 1967 / 13'

America Is Waiting / Bruce Conner / 1982 / 12'

Ruská umělecká skupina V. Mizina (*1962) a A. Šaburova (*1965) Modré nosy je velmi výrazným úkazem na horizontu ruského umění přelomu 20. a 21. století. Těžištěm jejich tvorby je vždy nějaká akce, lépe řečeno schválnost, žánrově směřující k humoru, skeči nebo gagu, kterou aktéři vždy provádějí před objektivem fotoaparátu nebo kamery. Tyto akce-schválnosti jsou něco jako nenazkoušená představení, kombinace nepříliš vyprofilovaných postav-rolí a čistě improvizovaných dějů, které mají k režii či herectví stejně daleko jako výsledný klip nebo snímek k videoartu či umělecké fotografii.

-mst-

14.00 K / divadelní sál

Katja Višinská

NÉMA OLORES

/ premiéra

15.00 K / filmový sál

VĚČNÝ SVIT**NEPOSKVRNĚNÉ MYSLI**

/ rež. Michel Gondry

/ USA, 2004

17.00 K / filmový sál

PROTI ZDI

/ rež. Fatih Akin

/ Německo, Turecko, 2003

19.30 K / divadelní sál

EDISÓNI

Divadlo T.E.J.P. Jihlava

20.30 K / nádvoří

MARACA

/ koncert

22.00 K

/ parkán

VZPLANUTÍ

22.45 K / nádvoří

Dodo Šošoka & friends

/ SK & AUT / koncert